

PODVOJNÉ ÚČETNICTVÍ

Podivné oči dal jsi mi, bože,
 jehož jméno neznám
 abych na tě zíral, přestože nejsi!
 Neboť takový jsi, člověče,
 že To Co Není, to ti chybí
 a to co chybí musí být přece
 A to není sémantická hříčka
 ale rovnováha Vzájemně se vyvažujícího!

Ó Nic, bohatě zdobené
 Ó Nic, křtitelnice moudrosti
 naplněná obětovanými pohledy, ozdoby Ničeho
 planoucí světla Ničeho
 pod klenbami Ničeho, podpíranými
 mohutnými sloupy, jako tóny varhan
 v rejstříku v němž se vibrace vzájemně ruší
 Malovaná okna denního světla
 s barvami jež se vzájemně ruší
 modlitby ze slov jež se vzájemně ruší
 činy jejichž příčiny ruší následek
 a že zub za zub se vzájemně ruší
 Rovnováho! Ó katedrálo
 která se sama podtínáš:
 Vize a protivize!
 Doméno vzájemného vyvažování, ne vyvyšování.

Vidět sám sebe v druhých
 svůj úděl
 své kazy
 své slabosti
 to lidské v sobě:
 Být spoluúčasten srdcem
 proti vám kdož jste spoluúčastni hlavou!
 – A srdce není jen chvilkový pocit
 ale to co trvá
 Srdce není žádná konjunktura.